Programowanie obiektowe

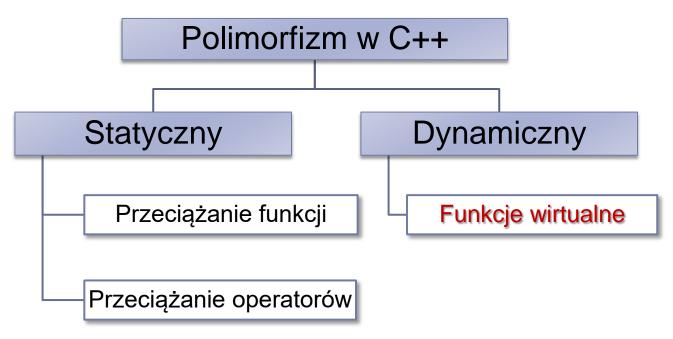
Wykład: Polimorfizm i klasy wirtualne

Programowanie obiektowe

W programowaniu obiektowym polimorfizm (wielopostaciowość) to cecha umożliwiająca różne zachowanie tych samych metod wirtualnych (funkcji wirtualnych) w czasie wykonywania programu.

B

Wiązania statyczne i dynamiczne

Wiązania:

- deklaracja zmiennej powoduje związanie zmiennej z typem,
- wykonanie instrukcji podstawienia powoduje związanie zmiennej z (nową) wartością

Wiązania dzielimy na dwie klasy:

- Wiązania statyczne (wczesne wiązania) czyli takie, które następują przed wykonaniem programu i nie zmieniają się w trakcie jego działania.
- 2. Wiązania dynamiczne (późne wiązania) to te, które następują lub zmieniają się w trakcie działania programu.

Wiązania statyczne i dynamiczne

1. Wiązania statyczne (wczesne)

```
int zmienna;
```

2. Wiązania dynamiczne (późne)

```
int *wskaznik;
wskaznik = &zmienna;
```


Wiązania statyczne i dynamiczne dla obiektów

- ✓ Obiekty zadeklarowane za pomocą zmiennych niewskaźnikowych są alokowane na stosie (jak zwykłe zmienne lokalne); wiązanie jest wówczas zawsze statyczne.
- ✓ Obiekty stworzone za pomocą wskaźnika i operatora new są powiązane dynamicznie

```
class klasa WiqZanie statycZne klasa kl; kl.metoda(); public: void metoda(){}; WiqZanie statycZne klasa kl; kl.metoda(); ViqZanie statycZne klasa kl; kl.metoda(); ViqZanie statycZne void metoda();
```


- ✓ W języku C++ możemy korzystać z polimorfizmu za pomocą metod wirtualnych. Dzięki niemu mamy pełną kontrolę nad wykonywanym programem, nie tylko w momencie kompilacji (wiązanie statyczne) ale także podczas działania programu (wiązanie dynamiczne) niezależnie od różnych wyborów użytkownika.
- ✓ W C++ nie ma konieczności korzystania z polimorfizmu. Zostanie on automatycznie włączony podczas zadeklarowania przynajmniej jednej metody wirtualnej w danej klasie.


```
class Bazowa {
 2
      public:
          int a;
 4
     □ };
 5
 6
      class Pochodna : public Bazowa {
      public:
 8
           int b;
 9
     - };
10
                                                Typ dynamiczny obiektu
                      Typ statyczny obiektu
11
      int main()
12
13
          Bazowa *bazowa = new Pochodna();
14
           Pochodna *pochodna = new Pochodna();
15
           return 0;
16
```

✓ Zmienna wskaźnikowa mająca typ pewnej klasy bazowej może wskazywać obiekty tejże klasy oraz klas pochodnych

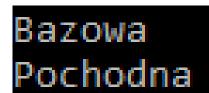


```
#include <iostream>
      using namespace std;
                                                        Bazowa
 3
 4
     -class Bazowa {
                                                        Pochodna
     public:
 6
          void fun() { cout << "Bazowa \n"; }</pre>
     □ };
      class Pochodna : public Bazowa {
 9
10
     public:
11
          void fun() { cout << "Pochodna \n"; }</pre>
     L};
12
13
14
      int main()
15
16
17
          Bazowa *bazowa = new Pochodna();
18
          Pochodna *pochodna = new Pochodna();
          bazowa->fun(); //wyswietli: bazowa
19
20
          pochodna->fun();//wyswietli: pochodna
21
          return 0:
22
```



```
17 Bazowa
18 Pochodn
19 bazowa-
20 pochodn
```

```
Bazowa *bazowa = new Pochodna();
Pochodna *pochodna = new Pochodna();
bazowa->fun(); //wyswietli: bazowa
pochodna->fun();//wyswietli: pochodna
```


To, która metoda zostanie wywołana zależy od typu wskaźnika na obiekt. Jest to wspomniane wcześniej wiązanie statyczne. Kompilator już podczas kompilacji programu wie, jakiego typu statycznego są obiekty i jakie metody mają zostać wywołane.


```
#include <iostream>
 2
      using namespace std;
                                                           Pochodna
 3
 4
      class Bazowa {
                                                           Pochodna
      public:
 6
          void virtual fun() { cout << "Bazowa \n"; }</pre>
     □ };
      class Pochodna : public Bazowa {
10
      public:
11
          void fun() { cout << "Pochodna \n"; }</pre>
12
     □ };
13
14
      int main()
15
16
17
          Bazowa *bazowa = new Pochodna();
18
          Pochodna *pochodna = new Pochodna();
19
          bazowa->fun(); //wyswietli: pochodna
20
          pochodna->fun();//wyswietli: pochodna
21
          return 0:
22
```



```
d class Bazowa {
    public:
        void virtual fun() { cout << "Bazowa \n"; }
};

Bazowa *bazowa = new Pochodna();
    Pochodna *pochodna = new Pochodna();
    bazowa->fun(); //wyswietli: pochodna
    pochodna->fun();//wyswietli: pochodna
Pochodna
```

Dzięki dodaniu do klasy bazowej metod wirtualnych, uruchomimy mechanizm polimorfizmu. Wczesne wiązanie statyczne nie będzie miało wtedy żadnego znaczenia, ponieważ to która funkcja zostanie wywołana będzie zależało od późnego wiązania dynamicznego.


```
class Bazowa {
   public:
       void virtual fun()=0;
};
```

Metodę wirtualną (abstrakcyjną) deklaruje się za pomocą virtual i dodatkowego pseudopodstawienia "=0" (nie ma sensu pisać ciała metody jeżeli w żadnych okolicznościach kod ten nie może zostać wykonany)

- ✓ Zmienna wskaźnikowa mająca typ pewnej klasy bazowej może wskazywać obiekty tej klasy oraz klas pochodnych - a zatem jest polimorficzna.
- Zmienne niewskaźnikowe nie mogą być polimorficzne.
- ✓ Gdy używamy zmiennej polimorficznej do wywołania metody zdefiniowanej w jednej z klas pochodnych, wywołanie to musi zostać związane z właściwą definicją metody.
- ✓ Metody, które mają być wiązane dynamicznie, deklaruje się ze słowem kluczowym virtual.
- ✓ virtual oznacza, że dana metoda może być zredefiniowana w klasach pochodnych, a zatem jej wywołanie należy traktować jako polimorficzne.

Programowanie obiektowe

Klasy wirtualne (abstrakcyjne)

Klasy abstrakcyjne

- Klasy abstrakcyjne to klasy dla których nie można stworzyć obiektu.
- ✓ Klasy abstrakcyjne istnieją po to, aby z niej dziedziczyć.
- ✓ Często zdarza się że mamy kilka klas które mają pewną ilość cech wspólnych choć między nimi samymi nie zachodzi relacja dziedziczenia (żadna z klas nie jest szczególnym przypadkiem innej klasy). W takiej sytuacji można wydzielić bazową klasę gdzie zawarte były by wszystkie wspólne cechy.

Daje to szereg korzyści:

- jeśli postanowimy zmienić jakieś pole wspólne, to zmiany dokonujemy tylko w klasie bazowej,
- jeśli pojawią się nowe wspólne cechy które potrzebujemy to dodajemy je tylko w jednej klasie
- możliwość wywołań polimorficznych

Klasy abstrakcyjne

Aby klasa była abstrakcyjna to musi mieć przynajmniej jedną metodę czysto wirtualną - czyli metodę wirtualną która nie ma ciała

```
class Ab

{
    public:
        virtual void metodaCzystoWirtualna() =0;
};
```

Próba utworzenia obiektu klasy abstrakcyjnej skończy się błędem kompilatora.

B

Klasy abstrakcyjne

Przykład

```
#include <iostream>
using namespace std;
class osoba //klasa abstrakcyjna
protected:
    string imie;
    string nazwisko;
    string uczelnia;
public:
    osoba(string Imie = "", string Nazwisko = "", string Uczelnia = "UTH Rad.")
        : imie(Imie), nazwisko(Nazwisko), uczelnia(Uczelnia) {}
    void virtual wczytajDane() = 0; //metody czysto wirtualne
    void virtual wypiszDane() = 0;
};
```


Klasy abstrakcyjne

```
class student : public osoba
protected:
    string kierunek;
public:
    student(string Imie = "", string Nazwisko = "", string Kierunek = "Informatkia", string Ucze
lnia = "UTH Rad.")
        : osoba(Imie, Nazwisko, Uczelnia), kierunek(Kierunek) {}
    void wczytajDane();
    void wypiszDane();
};
void student::wczytajDane()
{
    cout << "Imie: "; cin >> imie;
    cout << "Nazwisko: "; cin >> nazwisko;
    cout << "Kierunek: "; cin >> kierunek;
    cout << "Uczelnia: "; cin >> uczelnia;
}
void student::wypiszDane()
    cout<< "Imie i nazwisko: " << imie<<" "<< nazwisko << endl</pre>
        << "Kierunek: "<<kierunek<<" "<<uczelnia<<endl;</pre>
}
```


Klasy abstrakcyjne

```
class wykladowca : public osoba
protected:
    string katedra;
public:
    wykladowca(string Imie = "", string Nazwisko = "", string Katedra = "Katedra Informatyki", s
tring Uczelnia = "UTH Rad.")
        : osoba(Imie, Nazwisko, Uczelnia), katedra(Katedra) {}
    void wczytajDane();
    void wypiszDane();
};
void wykladowca::wczytajDane()
    cout << "Imie: "; cin >> imie;
    cout << "Nazwisko: "; cin >> nazwisko;
    cout << "Katedra: "; cin >> katedra;
    cout << "Uczelnia: "; cin >> uczelnia;
}
void wykladowca::wypiszDane()
    cout<< "Imie i nazwisko: " << imie<<" "<< nazwisko << endl</pre>
        <<katedra<<" "<<uczelnia<<endl;
```



```
int main()
{
    osoba *tab[] = {
        new wykladowca("Artur", "Bartoszewski"),
        new student("Jan", "Kowalski"),
        new student("Anna", "Nowak")
    };
    for (int i=0; i<3; i++)
        tab[i]->wypiszDane();
    return 0;
}
```


Interfejs to klasa abstrakcyjna która ma tylko i wyłącznie metody czysto wirtualne i nie ma żadnych pól.

Interfejsy są przydatne gdy chcemy zupełnie niezwiązanym ze sobą obiektom udostępnić taki sam zestaw metod. W ten sposób możemy napisać uniwersalne funkcje które wymagają od obiektów jedynie określonego zestawu metod,

W języku C++ interfejs może być zdefiniowany jako klasa abstrakcyjna


```
#include <iostream>
using namespace std;

class osoba //klasa czysto abstrakcyjna - interfejs
{
public:
    void virtual wczytajDane() = 0; //metody czysto wirtualne
    void virtual wypiszDane() = 0;
};
```



```
class student : public osoba
protected:
    string imie;
    string nazwisko;
    string uczelnia;
    string kierunek;
public:
    student(string Imie = "", string Nazwisko = "", string Kierunek = "Informatkia", string Ucz
elnia = "UTH Rad.") : imie(Imie), nazwisko(Nazwisko), uczelnia(Uczelnia), kierunek(Kierunek) {}
    void wczytajDane();
    void wypiszDane();
};
void student::wczytajDane()
    cout << "Imie: "; cin >> imie;
    cout << "Nazwisko: "; cin >> nazwisko;
    cout << "Kierunek: "; cin >> kierunek;
    cout << "Uczelnia: "; cin >> uczelnia;
void student::wypiszDane()
    cout << "Imie i nazwisko: " << imie << " " << nazwisko << endl</pre>
         << "Kierunek: " << kierunek << " " << uczelnia << endl;</pre>
```



```
class wykladowca : public osoba
protected:
    string imie;
    string nazwisko;
    string uczelnia;
    string katedra;
public:
    wykladowca(string Imie = "", string Nazwisko = "", string Katedra = "Katedra Informatyki", string
Uczelnia = "UTH Rad."):imie(Imie), nazwisko(Nazwisko), uczelnia(Uczelnia), katedra(Katedra) {}
    void wczytajDane();
    void wypiszDane();
};
void wykladowca::wczytajDane()
    cout << "Imie: "; cin >> imie;
    cout << "Nazwisko: "; cin >> nazwisko;
    cout << "Katedra: "; cin >> katedra;
    cout << "Uczelnia: "; cin >> uczelnia;
}
void wykladowca::wypiszDane()
    cout << "Imie i nazwisko: " << imie << " " << nazwisko << endl</pre>
         << katedra << " " << uczelnia << endl;
```



```
int main()
{
    osoba *tab[] = {
        new wykladowca("Artur", "Bartoszewski"),
        new student("Jan", "Kowalski"),
        new student("Anna", "Nowak")};

    for (int i = 0; i < 3; i++)
        tab[i]->wypiszDane();
    return 0;
}
```

Literatura:

W prezentacji wykorzystano przykłady i fragmenty:

- Grębosz J.: Symfonia C++, Programowanie w języku C++ orientowane obiektowo, Wydawnictwo Edition 2000.
- Jakubczyk K.: Turbo Pascal i Borland C++ Przykłady, Helion.

Warto zajrzeć także do:

- Sokół R.: Microsoft Visual Studio 2012 Programowanie w Ci C++, Helion.
- Kerninghan B. W., Ritchie D. M.: *język ANSI C*, Wydawnictwo Naukowo Techniczne.

Dla bardziej zaawansowanych:

- Grębosz J.: Pasja C++, Wydawnictwo Edition 2000.
- Meyers S.: język C++ bardziej efektywnie, Wydawnictwo Naukowo Techniczne